

17 січня 2017 року на 90-му році пішов із життя видатний український вчений – перший віце-президент Національної академії медичних наук України, директор Інституту медицини праці НАМН України, Заслужений діяч науки і техніки України, двічі лауреат Державної премії України у галузі науки та техніки, академік НАМН та НАН України, доктор медичних наук, професор Юрій Ілліч Кундієв.

Юрій Ілліч народився в 1927 році в селі Трояни Кіровоградської області. Близьку закінчивши школу в глухому приволзькому селищі Шихани, куди на початку війни евакуювався разом з матір'ю, він був прийнятий в МВТУ – знаменитий технічний вуз у Москві. Однак хвороба змусила до іншого варіанту освіти. У 1951 році Ю. Кундієв з відзнакою закінчив санітарно-гігієнічний факультет Київського медичного інституту і був рекомендований

для вступу в аспірантуру при Київському НДІ гігієни праці та професійних захворювань. Він був допитливим дослідником, лідером по натурі і у 1963 році вже доктор медичних наук Ю.І. Кундієв став заступником директора Інституту медицини праці з наукової роботи, а через рік очолив інститут, в якому працював до останніх днів життя.

Він був главою української наукової школи гігієністів, що розробляє проблеми медицини праці та промислової токсикології. Добре відомий своєю активною діяльністю в області практичної охорони здоров'я, організації санітарно-епідеміологічної служби в країні. Був ініціатором співпраці медиків України з міжнародними організаціями – Програмою ООН з навколишнього середовища, Всесвітньою організацією охорони здоров'я та Міжнародною організацією праці. Значна його роль в становленні і діяльності Національної академії медичних наук України, де він був обраний віце-президентом.

Інститут медицини праці НАМН України Ю.І. Кундієв очолював 53 роки і був ініціатором ряду новацій, реалізація яких отримала визнання не тільки у нас в країні, але і за кордоном. Гігієна праці, професійна патологія, медична екологія в сільському господарстві, профілактична (гігієнічна) токсикологія, соціально-медичні аспекти демографії, сучасні біоетичні проблеми – в розробці цих та інших найважливіших наукових напрямів виявилася його принципова позиція як вченого. Це він і очолюваний ним інститут розробили наукові рекомендації, пов'язані з гігієнічними проблемами ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС.

Юрій Кундієв неодноразово у пресі і з високих трибун виступав принципово, різко, з почуттям громадянського обов'язку і хвилювання за долю науки, колег-науковців, колег практичних лікарів. На ці теми він виступав, відстоюючи інтереси практичної медицини, ділився багаторічним досвідом попередження так званих хвороб цивілізації – виробничих і екологічно обумовлених захворювань.

Юрій Ілліч був піонером та лідером біоетичного руху в Україні.

За його ініціативою в очолюваному ним Інституті праці ще у 1992 році було створено галузевий комітет з біологічної етики, а сам він був головою комісії з біоетики при НАН України.

Вчений опублікував понад 500 наукових робіт, серед яких 29 монографій, посібників і підручників. Створений ним разом з академіком Л.І. Медведем посібник «Гігієна праці в сільськогосподарському виробництві» в 1982 році удостоєний премії імені Ф. Ерісмана. За створення підручника «Загальна гігієна» та цикл робіт «Важкі метали як небезпечні для людини забруднювачі навколишнього середовища України» Ю. Кундієв удостоєний Державних премій в галузі науки і техніки України.

Світла пам'ять прекрасній людині, великому вченому...

Світова науково-медична спільнота понесла непоправну втрату – 19 січня 2017 року пішов з життя академік НАН України, НАМН України та РАМН, професор Андрій Семенович Єфімов.

Понад півсторіччя А.С. Єфімов віддав науковій, лікувальній і педагогічній діяльності, зробивши вагомий внесок у розвиток вітчизняної та світової ендокринології.

А.С. Єфімов народився у с. Зинов'ївка Саратовської області РРФСР. 1952 року закінчив Горьківський медичний інститут, а 1955 року захистив кандидатську дисертацію, присвячену психотерапевтичним методам лікування гіпертонії та коронарних ангіоспазмів. З 1958 до 1965 року А.С. Єфімов працював на кафедрі терапії Горьківського медичного інституту, 1964 року захистив докторську дисертацію з проблем спорадичного та ендемічного зобу. З 1965

року Андрій Семенович працював в Інституті ендокринології та обміну речовин імені В.П. Комісаренка НАМН України. Він належить до плеяди відомих вчених-медиків нашої країни. 1985 року А.С. Єфімов організував кафедру ендокринології у Київському медичному інституті (нині Національний медичний університет імені О.О. Богомольця) та до 1992 р. завідував нею, а з 1993 року впродовж 10 років завідував кафедрою ендокринології у Київському інституті вдосконалення лікарів (нині Національна медична академія післядипломної освіти імені П.Л. Шупика). 1988 року А.С. Єфімова обрано академіком АМН СРСР, 1992 р. – академіком НАН України, 1993 р. – академіком АМН України. Він є автором понад 600 наукових праць, у тому числі 28 монографій, 2 підручників, довідника, посібника, 30 патентів. Під керівництвом А.С. Єфімова виконано 50 кандидатських і 15 докторських дисертацій.

Діяльність Андрія Семеновича відзначено Державною премією УРСР 1982 року за участь у створенні підручника «Внутрішні хвороби», орденом «Знак Почета» – 1984 р., званням «Заслужений діяч науки і техніки України» – 1998 р., орденом «За заслуги III ступеня» – 2001 р., багатьма медалями.

Сьогодні учні А.С. Єфімова керують клініками, кафедрами, лабораторіями, ім'я його відоме далеко за межами нашої країни.

Світла пам'ять Вчителю...